

Den 17.10.2017

Naalackersuisut AIS19-imi ukiunilu missingersuusiorfiusuni misileraanermut aningaasaliis-sutinik 7,5 mio. kr-inik amerlassusilinnik, aalisakkanik suliffissuit nunaqarfinni qerititsivinnik sanaartornissamik annertusaanissamulluunniit atugassatut qinnuteqarfigisinnaasaanik immikkoortitsinissamik peqquneqarnissaat pillugu Inatsisartuni aalajangiiffigisassatut siunnersuut. Tapiissutit containerinik qerititsivinnik nutaanik pisinermut kiisalu aalisakkanik tunisasioffiit Nukissiorfinnut attaviliinermut akiliutissaannut, containerinik qerititsivinnik pisinerup Nukissiorfiit naammassisinnaasamikkut annertusaanerannut aningaasartuutitut akiliutitut atorneqarsinnaassapput. Aningaasanit atorneqartussangortitanit agguassiner-mi piffinni suliffissaqartitsinikkut suliniutinik pisariaqartitsinerit isiginiarneqassapput.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Vi skal fra Siumut fremkomme med følgende bemærkninger.

Indledningsvis skal vi erklære os enige med forslagsstiller i, at fiskeriet er vort samfunds primære erhverv og når fiskeriet går godt og der skabes gode resultater, så får det straks en afsmittende effekt på de landbaserede erhverv, hvilket vi nok alle ved og som vi ikke mindst ser tydeligt i disse år.

Mens vi er midt i en periode hvor man forsøger, at udvikle fiskeriet, så har der nu i flere år været længerevarende og periodiske indhandlingsstop for fisk, og vi ved da også godt at det ikke kun er den manglende fryse- og lagerkapacitet på produktionsanlæggene der er en enkeltstående årsag hertil, selvom det er et reelt problem flere steder; men problemets årsag består også i, at når så lagerkapaciteten er fuldt udnyttet, så er det fragten der svigter, ligesom og ikke mindst, at manglen på medarbejdere på produktionsanlæggene er et stort problem, ja, indimellem opstår arbejdskraftproblemet faktisk samtidig med, at der er størst indhandling af fisk og det til trods for, at vi i Vort Land har ledige på arbejdsmarkedet.

På det foreliggende grundlag er der al mulig grund til, at igangsætte et meget større samarbejde med de der er ansvarlige for produktionsanlæggene, ikke mindst med tanke på løsning af fragtproblemet som er en af de vigtige barrierer i dag. RAL har monopol på fragt i dag. Når så der

sker forsinkelser på fragten i dag og man begynder, at nærme sig resultatet af de fastsatte planer og mål, så går det udover økonomien, fordi produktionsanlæggenes manglende kapacitet er en bremsekloks der stopper produktionen, men også fordi man som sagt mangler arbejdskraft, hvorved disse problemer sammenlagt ikke bare forsinker vores indtjening, men at vi reelt set mister et helt samfunds indtægtsgrundlag.

Hvad nytter det så, at vi forsøger, at værdiforøge fiskerens indhandlede produkt i produktionsenhederne når der ikke er nok medarbejdere til, at udføre arbejdet og vi dermed må drosle ned for produktionen med lukninger til følge, og som sagt så er dette problem derfor at skue fra flere forskellige vinkler - men hvad skal vi gøre for at løse problemet?

I dag har RAL monopol på fragten og med tanke på produktionsanlæggene og fiskeriet, så må man i særlige tilfælde i samarbejde med ejerne af produktionsanlæggene kunne foretage nogle andre prioriteringer således, at det ikke er de fastfrosne fragtplaner der prioriteres, men at det at kunne tømme overfyldte fryselagre får fik højeste prioritet hvorved, at de mange lukninger for indhandling ville kunne nedbringes til et minimum, hvilket så vil medføre en øget indtjening samtidig med, at man vil få bugt med de uafvindelige lukninger af produktionsanlæg, som så i sidste ende vil komme samfundet til gode.

I stedet for blot at føre disse endeløse debatter om problematikken, så må vi snarere skride til handling og når det som sagt er et problem, at der er størst mangel på medarbejdere - netop de samme steder som der er mange fisk – så vil det nok være en god idé, at få sat nogle undersøgelser igang, der kan afdække hele denne problematik.

Et andet eksempel er at vi i dag på de steder hvor der indhandles hellefisk, indimellem oplever, at måtte fange hellefisk, der ikke kan indhandles fordi er for små, men dette skyldes først og fremmest manglen på medarbejdere i produktionsanlæggene, hvorefter vi mister indtjening, hvilket set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt er ærgerligt, ligesom det er lige så ærgerligt, at fiskerne også mister indtjening på dette problem.

Vi er dog heldigvis klar over, at der på det politiske plan sker forskellige tiltag, der dels vurderer problemets omfang, men som også er vågne overfor at lede efter alternative muligheder.

Derfor er der, som også forslagsstiler har fremlagt det, allerede taget højde herfor i finansloven for 2017 på hovedkonto 64.10.17, og der er her givet mulighed herfor uden dog, at foretage særlige bevillinger hertil; dette er også gældende for overslagsårene således, at man fra 2017 og fremefter har afsat 20 mio kr, der kan bruges til denne form for udviklingsfremme, og det fremgår også af forslagsstillers fremlæggelse, at man ikke blot behøves, at vente frem til år 2019, da der allerede er givet mulighed herfor hvorfor man bør gøre opmærksom på, at indeværende forslag kan henvises til allerede foreliggende muligheder i dag, og dermed opfordre til, at man udnytter dette på bedst mulig vis.

Når vi er nu inde på fiskeriet, vil vi endvidere påpege muligheden for, at benytte sig af flydende produktionsanlæg, hvilket man dog tilsyneladende undlader at kommentere, men i stedet henviser til indhandlingsskibe, for det er således, at hvis man havde benyttet sig af flydende produktionsanlæg, så ville man kunne have åbnet op for de steder, der i dag ikke har mulighed for at udøve fiskeri, så under alle omstændigheder mener vi godt, at man kan være opmærksomme på, at medtage denne mulighed, hvilket vi vil opfordre Naalakkersuisut til.

Med disse bemærkninger henviser vi således til de foreliggende muligheder, og som for de der ønsker at gå i gang ikke behøves, at vente helt til år 2019 hvorfor vi ikke støtter nærværende forslag.

Jens Immanuelson,
Siumut